

Cultura

[« Enrere](#)

  A+ **A** **A-**

[Enviar un comentari](#)

ALFONS CERVERA Escriptor

“En èpoques de crisi s'ha d'assumir que el triomf és dels cínic”

L'autor navega amb aquesta novel·la amb uns personatges que cerquen una eixida digna a les mentides d'un temps que fa fallida a la corre-cuita

26/10/14 08:00 - Xestalgar - [E.Castellano](#)

Alfons Cervera.

[1](#) [2](#)

Canals relacionats

- [Canal: Entrevistes](#)

Aquesta nova producció literària fa una mirada al passat, a la vida del record, bastida per aquest escriptor valencià dedicat a diversos gèneres, que l'han mantingut viu dels anys noranta ençà. Una narrativa centrada en la recuperació de la memòria.

Quin percentatge de ficció hi ha en aquesta novel·la?

Tot. En una novel·la tot és inventat, de la mateixa manera que en les pel·lícules basades en fets reals, tan sols hi ha una miqueta de realitat. Aquesta novel·la construeix una altra realitat pròxima al que realment va succeir. És una reconstrucció inventada de la història viscuda.

Encara conserva poder la paraula escrita?

La paraula continua sent la paraula, siga quin siga el marc en què aquesta s'inscriu. Qui té la paraula té el poder. Qui imposa la seua paraula, imposa també el seu pensament, malgrat el futur apocalíptic que pronostiquen al llibre en paper. El debat maniqueu sobre paper o suport informàtic no ens porta enlloc. Hi ha, però, una qüestió que s'ha de deixar clara: escriure no és necessari, però llegir sí que ho és. Ens hem encabotat a fer tallers d'escriptura, quan el que s'hauria d'haver fet —per empoderar la ciutadania— és ensenyar a llegir.

Construïm la realitat sobre els nostres somnis?

En la novel·la hi ha una referència constant als somnis. Bé que ho va subratllar Antonio Machado, qui va dir que “la memòria no és més que el conreu dels somnis”. Les persones som allò que vivim però també allò que somiem, que podíem haver viscut d'una altra manera. Els somnis poden ser derrotats, però, amb tota seguretat, seran substituïts per uns altres somnis. Si el temps de la realitat no s'acaba mai, el temps dels somnis, tampoc.

S'ha esmicolat la realitat entre les nostres mans?

Estan passant tantes coses que no caben a les nostres mans. Va a tanta velocitat tot, que la gent que ens dediquem a escriure no tenim prou mans per a dibuixar aquesta realitat que ens està tocant viure. La història d'aquesta novel·la va arribar al meu cap ara fa nou anys i, durant aquest temps, han passat tres novel·les i un llibre d'articles periodístics, perquè no m'eixia, perquè la realitat m'ha obligat a atendre les històries que s'han de contar, que tenen perill de caducitat.

Fem tard en la restauració ètica col·lectiva?

Possiblement l'ètica col·lectiva com s'ha entès fins ara, no se restituirà mai, perquè parlem d'una altra època i d'uns altres paradigmes. Molts dels valors sobre els quals s'ha assentat la nostra història pròxima, probablement no es recuperaran mai. Això, la gent ho ha de saber perquè no la vença el desànim i per a continuar insistint en què cal lluitar per a fer possible el que ara veiem com a utòpic. Hem de ser conscients que en les èpoques de crisi s'ha d'assumir que el triomf és dels cíncics. No hi ha dubte que s'ha de recuperar l'ètica en la política, en l'economia, en les relacions socials... posant-les en la llavadora, fent una centrifugació i a partir d'ací tot serà possible de nou.

Per què no es presenta mai a cap premi literari?

Sincerament, perquè tinc un problema. Si em proposaren presentar una obra als gran premis literaris peninsulars perquè em guardonaren, no sabria com fer-ho. No sé escriure per encàrrec. Sempre escric al compàs dels meus impulsos vitals, de les meues necessitats com a lector. Les meues novel·les són relats trencats, esgarrats, vivenciats, artesanals...

Ets una persona resistent?

Sí, però he de dir que la meua postura davant el món no té cap component d'heroïcitat. Faig el que sé fer i procure anar allà on em criden i actuar de manera que altra gent no pot fer i, per això, no m'hi negue, perquè no sé fer cap altra cosa. No estic en cap “*tinglado*” —i mira que n'han muntat— perquè he preservat la meua independència i això té un valor molt preat per a mi. Si d'això se'n diu resistència, a mi em fa feliç aquesta resistència i fins i tot hi ha estones en què em resulta divertida.

Les històries narrades s'han de poder penjar del clau del temps?

Sí, evidentment. Segurament no totes al mateix nivell, però si tenen a veure amb l'ètica i amb el discurs moral, s'han de poder penjar. Els relats com els que jo conte, han de poder-se penjar del clau del temps perquè, d'aquesta manera, poden aprofitar de referent. Els llibres d'història relaten moments concrets, però les meues novel·les procuren saber relatar una altra realitat.

«Todo lejos»

E.C.

És la darrera novel·la d'Alfons Cervera que torna al territori torbador, quasi sempre hostil, de la memòria. Narra com a l'estiu de l'any 1071, un grup de joves cerca trencar el cercle de la dictadura que encara roman ben viva i no mostra cap mena de feblesa.

En aquesta història tornen a sorgir eixes obsessions endèmiques de l'autor, però també eixe lirisme que recupera per a la prosa el ritme que la poesia va deixar en Cervera des de bell antuvi.

Es desvetllen uns personatges que cerquen una eixida digna a les mentides d'un temps que els ha desnonat i que els projecta cap al present, fent de la memòria menys refugi que intempèrie, menys seguretat que incertesa, més punt de partença que d'arribada a un final.